

A kis völgyben épült falu egyetlen boltja előtt, három asszony beszélgetett. Két, ötvenes éveiben járó és egy fiatalabb, aki távoli vidékről nemrég került új asszonyként a falu közösségébe. Az egyik idősebb miközben a kerékpárja csomagtartójába pakolta a vásárolt holmikat, visszapillantott az útra. Majd a két nőre nézve lehalkította hangját, s közelebb hajolt.

- Gyön a bolond! – s fejét kissé oldalra biccentve szemével is jelezte, hogy nézzenek hátra! Majd megfordította kerékpárját.

- Menek mert az uram hamarabb hazaér, mint én oszt ebéd meg sehó. Hónap találkoztunk. Intett, még mormogott valami köszönés félet mire a másik kettő válaszolt, és elkarikázott. Még hallgatták egy ideig, ahogy nyögve tekeri a kerékpárt miközben a bolondnak titulált idősebb asszony elhaladt mellettük halkán motyogva magában, rájuk sem nézve. Kezében egy kopottas szatyorban vitt valamit, a ruhája is viseletes volt ezért eléggé feltűnt másik kezében a rongyból varrt baba, ami vadonatújnak látszott. A fiatalabb asszony bizonytalanul ráköszönt, de az meg sem hallotta csak kissé meggyorsította lépteit.

- Hadd kislyányom! Nem lehet véle beszéni. Én is próbátam má. Szánom szegént.

- De hát mi történt vele? Vagy mindig ilyen volt?

A másik felakasztotta a teli szatyrot a kerékpárja kormányára, miközben a „bolond” után nézett, aki már a hegyre vezető kaptatón haladt. Majd lehajolva a nyeregre könyökölt, s a fiatal szemébe nézett.

- Szomorú története van annak az asszonnak kislyányom. Valamikó ott étek a hegyen a férjévee, meg a csodaszép kislyányukkaa. A férje a falubéliekkee fát vágni, meg napszámba járt. Egy nap hirtelen szörnyű vihar gyött a hegy mögűű. Az asszon kiment a ház mögé, hogy beszegye a száradó ruhákat. A kislyányuk akkó vót úgy három éves. A ház körű játszott, s tán megijjedt a vihartó, vagy nem taláta az anyját ki tudja méé elindút az úton lefelé. Ki tuggya miéé, de leűt egy fa alá. Oszt abba a fába, meg belécsapott a villám. Ott taláták meg a kis testét. Az asszon a földre vetette magát, úgy őrjöngött. Állítólag osztán nem csináát semmit. Nem főzött, nem mosott, csak ee vót magában.

Nagyot sóhajtott, majd folytatta.

- A férje nem tudta tútenni magát a történteken, az asszont hibáztatta s eement. Hogy, hogy történt senki nem tuggya, de az asszon kórházba kerűt. Azt suttozták akkoriban, hogy tán végezni akart magáva. Évekig valami intézetben tartották. Mikó meg kigyöhetett a házuk meg má tönkrement, berogyott a fala. Így tán rokonokhóó kerűt. Hogy ténleg rokonoknáá lakik-é, vagy hóó nem tudni, mee a falu szélén buszra száll. De sokszó gyön, felmegy oda ahó a kisjány...

A fiatalasszony látta, ahogy a másik szeme könnybefordult, s az ő torkában is gombóc kezdett nőni.

- Szóvaa valaki látta mán, hogy leül ott, és valamiket kipakó miközben beszééget mintha valaki úne mellette. De a hómik mindig eetűnnek. Hogy ki viszi ee? Ki tuggya? Na menek én is, mee még szó éri a ház elejét, hogy sokáig oda vótam. Na, Isten álgyon kisjányom!

- Csókolom Kati néni. És köszönöm, hogy elmesélte.

Az asszony a kezével hátra intett, miközben imbolyogva próbálta kerékpárját egyenesbe kormányozni.

A fiatalasszony felnézett a hegyre. Már nem látta a falu által csak bolondnak titulált asszonyt. Nagyot sóhajtva felült kerékpárjára, s elindult hazafelé.

2011. 04. 11.